

[Ellemann-Jensen]

Vi er i venstre også tilfredse med den udvikling, der er i bistandsindsatsen, i retning af øget støtte til sikring af elementære menneskelige behov i overensstemmelse med anbefalingerne fra Verdensbanken. Handel – ikke hjælp, sagde hr. Arentoft. Ja, det er desværre en fortidig filosofi; nu har man gjort en del erfaringer med udviklingsbistand, så nu siger man vel nærmest: handel – og hjælp.

Vi finder, at ønsket om at sikre elementære menneskelige behov er en væsentlig og rigtig målsætning, og at bistanden skal komme de dårligst stillede til gode, og at den, i det omfang det virkelig sker, bliver ydet som en hjælp til selvhjælp for at skabe menneskeværdige levevilkår.

Vi vil gerne i den forbindelse udtrykke stor respekt for det arbejde, der bliver foretaget af de mange, der virker i forbindelse med dansk u-landsbistand.

Vi anser det også for at være et vigtigt og grundlæggende princip for dansk u-landsbistand, at den bliver ydet uden politiske betingelser til modtagerlandet. Men vi har ved forskellige lejligheder fundet, at regeringen i sit valg af modtagerlande nok kunne have udvist større politisk visdom for nu at udtrykke det pænt og diplomatisk. Det er nok til skade for holdningsdannelserne omkring den danske u-landsbistand, at regeringen fra tid til anden provokerer ved at udvælge modtagerlande, der aktivt bekæmper det samfundssystem, som et flertal i den danske befolkning har tilsluttet sig, og regimer, som tilsidesætter menneskerettigheder, som vi her i landet anser for at være elementære menneskelige behov.

Jeg gentager: vi skal ikke stille politiske betingelser, og vi skal have forståelse for, at vores samfundsform nok er den bedste for os, men at den ikke nødvendigvis er den bedste for alle andre; men der er så mange mulige modtagerlande at vælge imellem, at man ikke bør forplumre den hjemlige debat og holdningsdannelse ved unødvendige provokationer.

I den forbindelse kan man passende overveje, om støtte til såkaldte frihedsbevægelser nu også altid er den allerbedste måde at støtte grundlæggende menneskelige behov på helt frigjort for politisk formynderi. Særlig betænkeligt er det jo, hvis der er tale om lande, der er krigsførende, og hvor man kom-

mer til at støtte den ene side fremfor den anden.

Jeg bemærkede med positiv interesse, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Lasse Budtz, sagde, at man ikke bør starte bistand til lande med systemer, der er os direkte fremmede. Nu kan der jo godt opstå diskussion om, hvorvidt Ndugo Budtz og jeg er enige i, hvad der ligger i begrebet direkte fremmed, men jeg anerkender holdningen, der vel nok rent logisk må indebære en gradvis afvikling af bistand til sådanne regimer.

Hvis regeringen på sådanne områder optræder med en mere udviklet politisk sans, ville den måske komme lettere igennem med ønsker om en fortsat stigning i omfanget af Danmarks samlede u-landsbistand.

Kjelgaard (KF):

På samme måde som fortsat økonomisk vækst i vore lande – og dermed mener jeg den vestlige industrialiserede verden – er den bedste garant for evne og vilje til ydelse af en omfattende udviklingshjælp over for de økonomisk tilbagestående nationer, er fremgangslinje i disse lande ensbetydende med nye muligheder for vore økonomier i form af flere markeder for vore produkter og samtidig medvirkende til at reducere de sociale spændinger i de fattige lande – det er egentlig svar nok på den af hr. Jørgen Junior rejste forespørgsel – men samtidig er en op-hjælpning af økonomien i de fattigste lande en væsentlig sikkerhedspolitisk faktor, og det er ud fra disse betragtninger vigtigt at konstatere, at skal det forhindres, at svælget mellem rige og fattige lande i de kommende år øges yderligere, vil det være påkrævet med en mere effektiv vestlig økonomisk deltagelse i de fattige landes udvikling. Ikke mindst oliekrisen har øget forståelsen for, at de rige vestlige lande, og dermed også Danmark, har et interessefællesskab med den fattige del af verden – det er også en del af svaret.

Som konservative vedkender vi os vort medmenneskelige ansvar for andre uanset race, religion eller nationalitet. Vi mener derfor, at der i højere grad må føres en politik, der virkelig skaffer hjælp til dem, der lever på eller under sultegrænsen, og det er set fra et konservativt synspunkt indlysende, at vores udviklingsbistand i størst muligt omfang ydes til de fattige lande, hvis regeringer